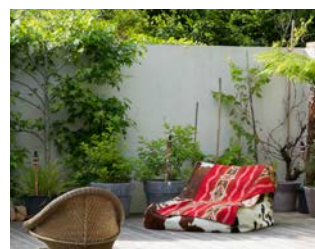
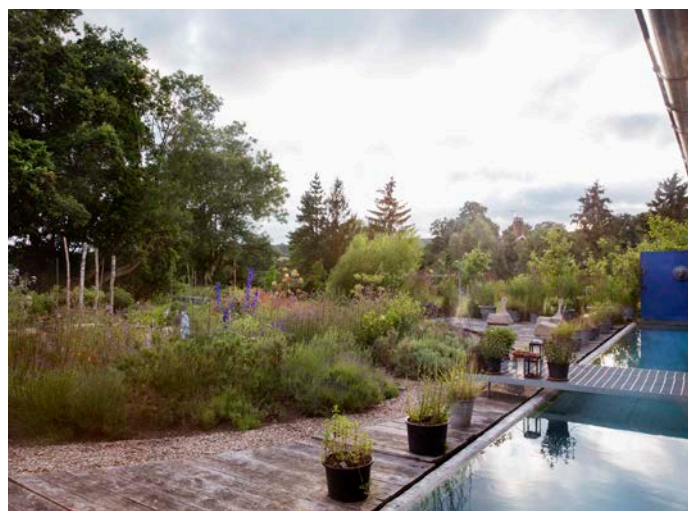

Leven met de aarde

TEKST MARJA DEN BOER FOTOGRAFIE INGA POWILLEIT

Op zoek naar de wijsheid van inheemse volkeren, maakten Rolf Winters en Renata Heinen samen met hun drie kinderen een wereldreis van meer dan een jaar. Hun ervaringen legden ze vast in de film 'Down to earth', die geen enkele kijker onberoerd laat. 'Deze film verandert mensen en leidt tot initiatieven die we vooraf nooit hadden kunnen bedenken.'

Zodra je het domein van Renata en Rolf binnengaat, ervaar je ongedwongenheid, ruimte. Je kunt er luisteren naar wat de wind je vertelt, pingelen op de piano, bij de vuurkorf in de vlammen staren, een potje pingpongen of in een zweethut je grenzen verkennen. Houten beelden, viltten poppen en een wand vol foto's verhalen over het avontuur dat tot op de dag van vandaag in het leven van filmmakers Rolf en Renata aanwezig is. Elf jaar geleden vertrok het stel met hun twee dochters en zoon, toen 2, 4 en 7 jaar oud, naar de Verenigde Staten om jarenlang diep in de bossen van Michigan bij de Ojibwa indianen wonen. Daar kwamen ze in contact met Nowaten, een wijze Native American. Door de ontmoetingen met deze inspirerende man ontstond het idee op wereldreis te gaan en op zoek te gaan naar de *keepers of the earth*: sjamanen, medicijnmannen en stamhoofden die nog in nauwe verbinding staan met de natuur en het universum. Ze vonden hen in het Amazonegebied, Peru, Namibië, Kenia,

India, Japan en Australië en keerden terug met een schat aan ervaringen en tweehonderd uur aan filmmateriaal.

Leven van binnenuit

Vijf jaar na hun terugkeer in Europa maakt hun film, 'Down to Earth', een diepe indruk als hij vertoond wordt. Rolf: "Aan de tranen, de stralende gezichten en verhalen na afloop merken we dat de film echt binnenkomt. Bezoekers blijven nog uren napraten, vaak ook met mensen die ze voorheen niet kenden." Renate: "Rolf, hoe noemde die man de film vorige week? Hij had zo'n mooie uitspraak... Oh ja, ik weet het weer. Hij zei: 'You guys didn't make a film. You have captured an energy source.' En dat klopt. De film laat zien hoeveel er mogelijk is

als we van binnenuit leven. Als we echt gaan leven vanuit onze intuïtie." Rolf vult aan: "Zo is er in Tel Aviv een nieuwe school opgericht door iemand die de film had gezien. Deze vrouw mailde ons dat zij zich opeens realiseerde dat zij zelf verantwoordelijkheid moest nemen voor het onderwijs van haar kinderen. Inmiddels is ze met tweehonderdvijftig andere ouders een school gestart die 'The nature of things' gaat heten en waar kinderen een holistische manier van leven krijgen aangereikt. Dit verhaal vertel ik echt niet om onszelf op de borst te kloppen. Ik wil ermee aangeven hoezeer de film onverwachte processen in gang zet. Er zijn veel mensen die zich aangesproken voelen en die zeggen: Ik weet nu wat ik moet doen. >

Wonen in een kippenschuur

Na jaren rond de wereld zwerven paste Amsterdam hen niet meer en vonden Rolf en Renata een oude kippenschuur op het Engelse platteland. Doorslaggevend was de aanwezigheid van een goede school voor hun kinderen Levy, Zoeli en Sky. Zij gaan nu naar een antroposofische school, een van de weinige in Engeland. Ze hebben de schuur verbouwd tot een prachtig huis waarin en waar omheen de natuur een grote rol speelt. De keuken en eettafel staan centraal en ze hebben altijd wel ergens een vuurtje branden. De tuin, Renata's lust en leven, staat vol geneeskrachtige planten.

> De film laat zien dat we niet machteloos zijn - ieder individu kan een beweging in gang zetten."

Ruimte voor verwondering

Rolf: "Toen we naar Michigan vertrokken voor een leven dicht bij de natuur, gingen we zonder concreet plan, zonder agenda, open voor wat zich zou ontploegen. Voor mij een moeilijk leerproces," vertelt Rolf. Het idee voor de film ontstond pas gaandeweg. En zo hebben ze dat pad nu ook doorgezet. Geen ronkende plannen, geen *launch* met bubbels. Renata:

"Plannen en vastomlijnde ideeën staan vaak in de weg van wat gewoon kan gebeuren. Zo kregen we een uitnodiging om de film te laten zien op de UN Klimaatconferentie in Parijs, afgelopen december. Een ongelooflijke eer. De filmvertoning inspireerde een zaal vol onderhandelaars. Echt te gek. Het gonsde van de plannen en ideeën om bestaande systemen aan te passen." Renata staat op, plukt wat munt uit de tuin schenkt kokendheer water in een paar thee glazen. Rolf: "We krijgen vaak de vraag of we ons als westerlingen niet enorm moesten aanpassen toen we bij die stammen bivakkeerden. Het tegendeel is waar. Het leven bij inheemse bewoners voelde voor ons als thuis-komen.

Geen routines, geen verplichtingen, maar leven in het moment, in *flow*. Je benoemt niet, rationaliseert niet. Je vraagt je niet af waarom je iets eet of doet. Je doet. Je leeft in volle overgave. Terug in de westerse samenleving betekent terug naar de realiteit, zou je denken. Maar dat voelt voor ons niet zo. Dáár is juist de werkelijkheid die wij in onze westerse wereld te weinig ervaren! Zij leven in connectie met hun intuïtie, met hun kern, hun bron van energie."

Wat dat dan is, die connectie? Rolf kijkt omhoog, zoekend naar woorden. "Tja, wat is liefde? Kun jij het uitleggen? Het is vooral een ervaring. Wakker worden. Onze taal schiet tekort om ons dieperliggende voelen te verwoorden."

Hij is even stil, denkt na. "Weet je, het gebeurt nu ook. Op dit moment. Juist bij interviews; door erover te praten, verdwijnt het. Je schiet in je hoofd en verliest contact met wat er is." Zijn geopende, uitgestrekte handen geven aan dat het geen aanklacht is, maar een uitnodiging om in dit gesprek het klassieke spel van vraag en antwoord los te laten en de woorden en thema's ter plekke te laten ontstaan.

Renata: "We hebben onze film niet voor niets 'Down to Earth' genoemd. Spiritualiteit is niet iets wat je erbij doet of iets wat je bewaart voor speciale momenten. Eerst een periode keihard werken en je daarna opladen in een retraite. Zo dus niet. Het is ook niet verheven, je kunt het niet leren uit een boekje. Je bént het. En we zijn het allemaal, niemand uitgezonderd. Het gaat om overgave en je openstellen, elk moment weer. Net als ieder ander kan ook ik in mijn hoofd bezig zijn met waar ik zou moeten zijn of wat ik zou moeten vinden. Wat mij helpt is heel bewust te zijn van waar ik mijn energie aan geef. Ik vraag mezelf vaak: wat gebeurt er nu van binnen? Word ik hier blij van of juist niet? Kun je als de dag begint naar jezelf in de spiegel kijken? Wat zie je? Wat voel je? Wat is er? Geef de verwondering de ruimte."

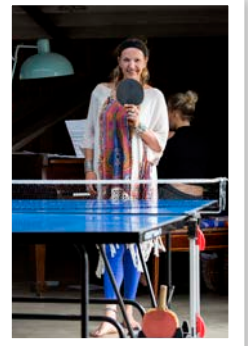
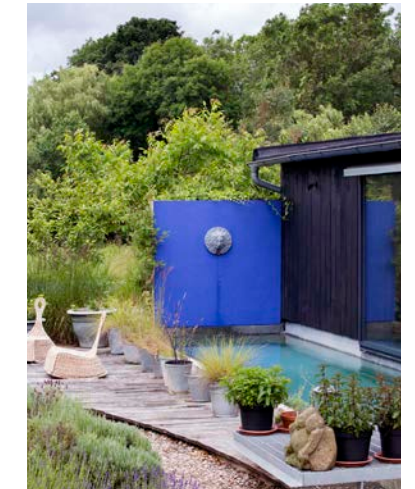
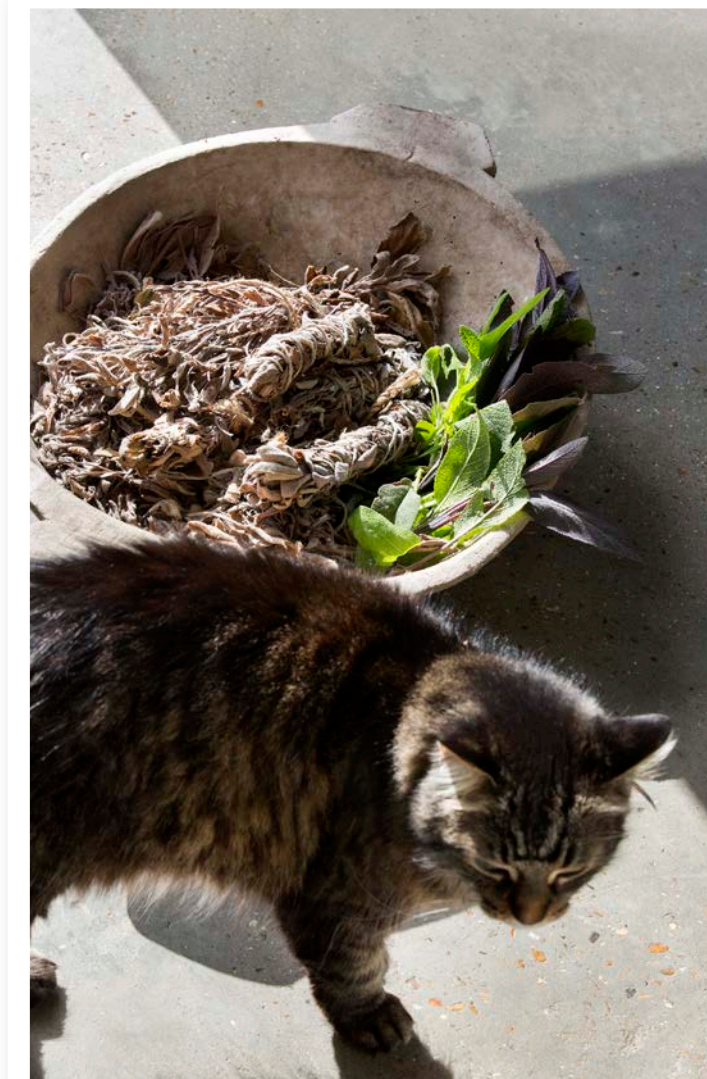
Dankbaarheid als sleutel

De vraag die na afloop van de film op ieders lippen brandt, is: hoe doe je het, leven als 'earth keepers'? Renata: "Het is een vraag waarop niet zomaar één pas-klaar, universeel antwoord is te geven. >

**'Als ik weer eens te
hard werk hoor ik de
stem van die Aboriginal
vrouw uit de film:
'Why run? It's there.
You'll get there''**

'Je bent hier op aarde
om dingen te leren en te
ervaren en iedereen heeft
daarin een eigen pad te gaan'

'Het gaat om overgave en je openstellen, elk moment weer'

> Zelf hebben we het soms een paar weken te pakken en dan zijn we het opeens weer kwijt. Je bent hier om dingen te leren en te ervaren en iedereen heeft daarin een eigen pad te gaan. Wat mij altijd helpt is terug te gaan naar dankbaarheid. Voor mij persoonlijk was dat tijdens onze reis een van de meest indrukwekkende ervaringen. De dankbaarheid van de inheemse volken voor alles wat er is: voor het voedsel, voor het nieuwe seizoen, voor onze verbinding met hen. Elke dag weer werd ik ontroerd door hun blijdschap over onze aanwezigheid. Om meer bij mezelf te komen zoek ik dezelfde dankbaarheid op. Dat doe ik door op te schrijven waarvoor ik dankbaar ben. En dan opeens voel ik het weer en ervaar ik de verbinding met mezelf." Renata pakt een stukje appel en staart er in volle concentratie naar, alsof het

de eerste keer is dat ze de vrucht ziet. "Als je eet, proef je dan echt die appel? Kun je ook terug naar de bloesem, naar de tak, naar de boom, naar de wortels van de boom? Als dat je lukt, die verbinding maken, dan worden jij en het stukje appel opeens onderdeel van iets groters." Rolf: "We leven met elkaar nog zo in een bovenlaag, in de top van de ijsberg. Terwijl de rijkdom zich onder de waterlijn bevindt: dat wat niet tastbaar is. De waarheid is, ik geloof er echt in, dat we nu kunnen beginnen met zo te leven. Daar heb je geen boeken, opleiding of leraren voor nodig. Je kunt het zelf. Het is in je, overal en altijd tot je beschikking. En nog gratis ook!" Renata legt haar hand op haar hart. "Het begint hier, bij jezelf. Hoe ga je om met je partner, met je kinderen? Hoe stap je 's morgens de deur uit? Hoe benader je de

mensen die je ontmoet? Van daaruit bouw je verder. Je kunt geen stappen overslaan." Ze lacht. "Gisteren haalde ik wat brood bij een bakker, waar een meisje met een heel chagrijnig gezicht de bestelling opnam. Ik bleef vriendelijk en opeens brak er een glimlach door op haar gezicht. Ze kon gewoon niet bozig blijven. Vriendelijkheid is aanstekelijk." Rolf: "Je zou je elk moment bewust moeten zijn van: wat doe ik? Welke gekte creëer ik zelf? Waarin moet ik te veel? Ik kom uit de marketing en dacht met mijn kennis de film wel even in de wereld te kunnen zetten. Vanuit die houding maakte ik plannen en sprak ik met distributeurs en mensen uit de filmindustrie. Na een paar weken zei Renata tegen me: 'Kijk eens naar jezelf. Wat ben je aan het doen?' Ze had helemaal gelijk. Ik was weer in mijn oude energie geschoten." >

'Plannen en vastomlijnde ideeën staan vaak in de weg van wat gewoon kan gebeuren'

> "Hoe mooi het ook is om een film te produceren die zoveel losmaakt, soms verlang ik ernaar om te zeggen: nu stop ik ermee. Het is genoeg. De afgelopen jaren heb ik dag in dag uit achter computerschermen gezeten. Ik ben heel enthousiast en dat is precies mijn valkuil. Ik laat me er zo in meezuigen dat ik veel te hard werk. Ik hoor dan de stem de Aboriginal vrouw in de film: *'Why run? It's there. You'll get there.'*" Plannen en vastomlijnde ideeën staan vaak in de weg van wat gewoon kan gebeuren. Inmiddels weet ik dat ik niet alleen ben. Ik word bijgestaan, ontvang hulp. Wat ook lucht geeft is de beslissing dat de film onafhankelijk van ons kan bestaan. Er is inmiddels een enorm netwerk van mensen en organisaties ontstaan die met de film aan de slag willen. Als cirkels in het water breidt het zich heel organisch

uit naar scholen, universiteiten, bedrijven, gezinnen. De film verbreedt het bewustzijn van mensen, haalt ze uit hun geconditioneerde mindset en vormt het begin van een nieuwe dialoog. Dat is mooier dan elk marketingplan dat ik had kunnen bedenken."

Loskomen in de tuin

Op de pingpongtafel in de tuin liggen twee batjes en een bal klaar voor een nieuw potje. "Onze oudste dochter heeft net haar eindexamen achter de rug," vertelt Rolf. "Ze was in die periode wat gespannen, maar mediteren vindt ze lastig. Dus zijn we veel met haar gaan pingpongen. Nog steeds hebben we hier elke dag enorme rally's, met ballen strak over het net. Het spel blijkt een prima manier om haar uit haar hoofd te halen." Om ons heen wiegt het lange gras in

de wind. Vlinders dansen boven een uitbundig boeket van zoet geurende roze, paarse en gele bloemen. Renata hurkt en zet grote ogen op. "Wow, wat doe jij hier? Kijk, die blauwe blaadjes, wat mooi. Dit bloemetje kende ik nog niet en dat komt zomaar ineens tevoorschijn. Dat vind ik zo wonderbaarlijk." Iets verderop liggen zwarte kooltjes in een vuurkorf, het restant van een nacht rondom een kampvuur. Ernaast nodigen een paar luie stoelen uit om een uiltje te knappen of naar de wolken te staren. Renata: "De tuin is voor mij zo belangrijk. Hier voel ik connectie en kom ik los van de gekte die ik zelf creëer. Het hoeft geen succes meer te worden, dat is het al." 🌿

Meer informatie vind je op: downtoearthfilm.com

Bijzondere 'Down to earth'-middag

Sinds de filmvertoningen die we begin dit jaar samen met Rolf en Renata organiseerden, krijgen we bijna wekelijks de vraag: 'Waar kunnen we Down to Earth zien?' Steeds moesten we zeggen: 'We weten het nog niet.' Maar nu is het dan zo ver!

Over de film

Rolf en Renata reisden met hun drie kinderen de wereld over om de wijsheden van *earth keepers* vast te leggen in hun documentaire 'Down to Earth'. Van Peru tot Namibië, van Noord-Amerika naar een afgelegen eiland bij Australië spraken ze stamhoofden en oude wijzen die als geen ander weten hoe alles met elkaar in verbinding staat en hoe noodzakelijk het is de aarde te koesteren. De film laat een diepe indruk achter en daagt de kijker uit zich af te vragen hoe het zit met de earth keeper in ieder van ons.

Met een sjamaan

En hoe kan zo'n film beter in- en uitgeleid worden dan door een ceremonie van een sjamaan, die ons meeneemt in eeuwenoude rituelen van dankbaarheid aan de vijf elementen en de seizoenen. Vooraf is er een gezamenlijke meditatie die het gevoel van verbinding dat de film oproept versterkt. Een ding is zeker: de film laat geen enkele kijker onberoerd. Na afloop zal er ruimte zijn om vragen te stellen aan Rolf Winters, de maker van de film. Daarna ga je naar huis vol nieuwe inzichten over je eigen rol in een betere wereld.

ZATERDAG 15 OKTOBER 2016

Maitland Theater, Landgoed de Horst, Horst 1, Driebergen landgoeddehorst.nl

Een unieke locatie in de bossen van de Utrechtse heuvelrug - het theater is iets verzonken en heeft een groen dak, in de ronde ruimte zit je in halve cirkels om het scherm.

PROGRAMMA

13.00 uur	foyer geopend
13.30 - 14.00 uur	meditatie onder leiding van een sjamaan
14.00 - 15.30 uur	filmvertoning 'Down to Earth'
15.30 - 16.15 uur	ontmoeting met de filmmaker, Rolf Winters
16.15 - 16.45 uur	pauze met kruidenthee, koffie en iets lekkers
16.45 - 17.45 uur	afsluitende ceremonie met de sjamaan

Prijs: € 37,50

Aanmelden: happinez.nl/down-to-earth

